

som udenrigsministeren i dag oplyser, stationeret atomvåben på Thulebasen. Det kunne USA gøre i henhold til H.C. Hansens manglende ønsker om at blive orienteret herom. USA må på den baggrund siges at have handlet i god tro, fastslår vor nuværende udenrigsminister da også i sin redegørelse af 29. juni i år.

Hvordan virkeligheden har været fra 1945 til 1968, er der nu sat en undersøgelse i gang af, og der er udarbejdet et kommissorium, der kun giver DUPI adgang til de dokumenter, der har ligget til grund for regeringens redegørelse.

Den 8. august – samme dag, vi modtog kommissoriet – skrev vi til udenrigsministeren, at vi mener, at der principielt skal være fri adgang til materialet for DUPI. Og den 17. oktober gik bestyrelsen for DUPI i et brev til ministeren ud fra, at DUPI får adgang til alt statsligt materiale, ligesom en mindre udvidelse af tidsrammen forudskikkes.

I sin redegørelse her i dag nøjes ministeren med at give tilsagn til udvidelse af tidsrammen. Jeg skal derfor fastholde vores krav om, at DUPI principielt skal have fri adgang, og følgelig spørge ministeren, om han her i dag vil give tilslutning til DUPI's krav om at se mere materiale end det, der lå til grund for regeringens redegørelse.

Under sommerens mange møder omkring H.C. Hansens brev og det socialdemokratiske dobbeltspil i atompolitikken fremlagde statsministeren pludselig et mageløst dokument, han havde fundet i hr. Hans Engells kasser, og som stammede fra dennes tid som forsvarsminister.

Med stor glæde oplæste statsministeren for offentligheden nogle løsrevne linjer fra den daværende forsvarsministers notat af 14. april 1983. Heraf fremgik det, at den danske regering i 1968 var vidende om, at B-52 fly med ret jævne mellemrum sikkerhedsnødlandede på Thulebasen medførende atomvåben, hvilket hr. Hans Engell altså vidste i 1983.

Her sluttede statsministeren sin oplæsning, lige før linjerne: »Dette var accepteret, idet man forudsatte, at flyene forlod Thule umiddelbart efter nødvendig reparation.«

Det er jo noget ganske andet, end det statsministeren foregav. Tværtimod at vise, at den borgerlige regering i 1983 var vidende, viste notatet jo, at den *ikke* var vidende om H.C. Hansens brev og de to oplagingsperioder af atomvåben, der har været tale om.

Statsministerens kluntede forsøg på at brede Socialdemokratiets og H.C. Hansens dobbeltspil

ud til også at omfatte 1980'ernes borgerlige regeringer førte og fører til, at vi selvfølgelig ikke har noget imod, at man ser på, hvad disse vidste og videregav af oplysninger.

Et sådant ønske har regeringen imidlertid nægtet at imødekomme. I så fald skulle man jo samtidig vise, hvad de skiftende socialdemokratiske regeringer i 1970'erne vidste og videregav til Folketinget.

Vi har imidlertid ikke noget at skjule. Vi har haft og har tillid til den aftale, KVR-regeringen indgik i maj 1968 med USA, og vi har lige så lidt som udenrigsministeren nogen grund til at tro, at dansk atompolitik skulle være blevet tilside-sat siden notevekslingen den 31. maj 1968, som der står til slut i ministerens redegørelse af 29. juni 1995.

Dobbeltspillet synes ikke at være enestående, men en vane for Socialdemokratiet. Det oplevede vi også i 1980'erne, der udgør en del af den periode, forespørgslen drejer sig om.

I 1966 tilsluttede den socialdemokratiske regering sig oprettelsen af den nukleare planlægningsgruppe i NATO, og Danmark blev medlem af den. Det skete, fordi Danmark var sig bevidst, som daværende forsvarsminister Victor Gram udtalte i 1965, at også Danmarks forsvar i sidste instans afhænger af den vestlige atomafskrækkelsesstyrke.

Denne opfattelse bevarede Socialdemokratiet frem til regeringsskiftet i 1982, hvor man forinden havde tilsluttet sig dobbeltbeslutningen, og så sent som den 10. juni 1982 havde underskrevet NATO-stats- og -regeringschefernes udtalelse om, at det var deres mål at bevare sikkerheden i NATO's område ved hjælp af konventionelle og nukleare styrker og opretholde strategien om en kombination af konventionelle taktisk nukleare og strategisk nukleare styrker.

Man tilsluttede sig hele tiden det usikkerhedskoncept, som bestod i, at modstanderen aldrig skulle vide, hvor de nukleare våben befandt sig. Og man vidste, at jo lavere det konventionelle styrkemål var, jo mere måtte man forlade sig på atomforsvaret.

Men op igennem 1980'erne fik vi en hel anden socialdemokratisk atompolitik. Nu gik man sammen med SF og VS, og man løb fra dobbeltbeslutningen, ville isolere Danmark i NATO, nægtede at bevilge penge til mere konventionelt forsvar og endte så i 1988 med at angribe grundkonceptet om aldrig at be- eller afkræfte, hvor atomvåbnene befandt sig. Det resulterede